

Sygn. akt **IIK 547/13 (1 Ds. 1064/13)**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 27-04-2016r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Marcin Truchła

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Śródmieście – nie stawił się
po rozpoznaniu sprawy w dniu 13 kwietnia 2016r.

G. W.

syna W. i M. z domu S.

urodzonego (...) we W.

(PESEL: (...))

oskarżonego o to, że

I. w okresie od 1 września 2003 do dnia 29 października 2003 roku we W. z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Firmy (...) we W. na podstawie faktur VAT nr (...) w postaci zakupów dla firmy (...) Spółka z o.o. we W. z siedzibą przy ul. (...) artykułów sanitarnych o różnej specyfikacji nabytych z opóźnionym terminem płatności w łącznej wysokości 3 792 złotych 37 groszy, co faktycznie nigdy nie nastąpiło na szkodę Firmy (...) we W.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

II. w okresie pomiędzy dniem 7 listopada 2003 roku a dniem 28 listopada 2013 roku we W. z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Firmy PHU (...) w postaci zakupów na podstawie faktury VAT (...) dla firmy (...) z o.o. we W. z siedzibą przy ul. (...) żarówek halogenowych o różnej specyfikacji nabytych z opóźnionym terminem płatności w łącznej wysokości 1.440 złotych 33 grosze co faktycznie nigdy nie nastąpiło na szkodę Firmy PHU (...)

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

III. w okresie pomiędzy dniem 7 listopada 2003 roku a dniem 7 grudnia 2013 roku we W. z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Firmy (...)C W. w postaci zakupów dla firmy (...) Spółka z o.o. we W. z siedzibą przy ul. B. 12 artykułów dywanowych o różnej specyfikacji nabytych z opóźnionym terminem płatności w łącznej wysokości 22.236 złotych 21 groszy co faktycznie nigdy nie nastąpiło na szkodę Firmy (...)C W.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

IV. w okresie od dnia 7 listopada 2003 roku do 28 listopada 2003 roku we W. i K. z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Firmy (...) Spółka Jawna w K. Oddział we W. na podstawie faktur VAT Nr (...) w postaci żarówek halogenowych o różnej specyfikacji dla firmy

(...) Spółka z o.o. we W. z siedzibą przy ul. (...) nabytych z opóźnionym terminem płatności w łącznej wysokości 19.299 złotych 66 groszy co faktycznie nigdy nie nastąpiło na szkodę Firmy (...) Spółka Jawna w K. Oddział we W.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

V. w okresie pomiędzy dniem 20 listopada 2003 roku a dniem 11 grudnia 2003 roku w K. i W. z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Firmy (...) Sp. z o.o. w K. w postaci zakupów dla firmy (...) Spółka z o.o. we W. z siedzibą przy ul. (...) na podstawie faktury VAT nr (...) artykułów biurowych o różnej specyfikacji nabytych z opóźnionym terminem płatności w łącznej wysokości 5.180 złotych co faktycznie nigdy nie nastąpiło na szkodę Firmy (...) Sp. z o.o. w K.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

* * *

I. uniewinnia oskarżonego **G. W.** od zarzutu popełnienia czynów opisanych w części wstępnej wyroku;

II. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 547/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2003r. oskarżony G. W. wykupił udziały firmy (...) Sp.z.o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...) i pod tą firmą prowadził działalność gospodarczą. W ramach tej działalności współpracował on z R. K. (1), który prowadził działalność pod nazwą I. - B. z siedzibą w K., i na zamówienie którego dokonywał - sam bądź poprzez swojego pracownika A. D. - zakupu różnego rodzaju towaru w różnych firmach we W.. Towar ten trafiał następnie do R. K. (1), który jednak za niego nie płacił. Wystawił natomiast G. W. kilka pisemnych zobowiązań, w tym zobowiązanie z dnia 01 lipca 2004r. do uregulowania należności pieniężnej w kwocie 20.000 zł za dostarczony materiał. W następstwie tego oskarżony nie regulował należności wobec poszczególnych firm za pobrany towar, przy czym przy zamówieniu towaru w firmie (...) oskarżony wystawił weksel in blanco i deklarację wekslową jako zabezpieczenie zamówienia, a przy zamówieniu towaru w firmie (...) uiścił zaliczkę w kwocie 4.000 zł.

I tak zakupu różnego rodzaju towarów oskarżony dokonał odpowiednio:

- w październiku 2003r. w firmie (...) Sp.z.o.o. we W., w związku z czym wystawione zostały faktury VAT o nr (...) na łączną kwotę 3.792,37 zł;

- w listopadzie 2003r. w firmie PHU (...), w związku z czym wystawiona została faktura VAT (...) na łączną wysokość 1.440,33 zł;

- w listopadzie 2003r. w firmie (...) s.c. na łączną wysokość 22.236,31 zł;

- w listopadzie 2003r. w firmie (...) Oddział we W., w związku z czym zostały wystawione faktury VAT o nr (...) na łączną wysokość 19.299, 66 zł;

- w listopadzie 2003r. w firmie (...) z o.o. w K., Oddział we W., w związku z czym została wystawiona faktura VAT o nr (...) na łączną wysokość 5.180 zł.

Niektóre z w/w firm dochodziły powstałych w związku z tym roszczeń na drodze postępowania cywilnego uzyskując stosowne orzeczenia sądowe. Postępowania egzekucyjne okazały się jednak bezskuteczne i zostały umorzone.

dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 264, 294,412, 422-424
- zeznania św. A. D. k.68/v
- zeznania św. E. C. k. 11-11/v, 425
- zeznania św. W. R. k.57-58, 434-435
- zeznania św. M. R. k. 27-28, 435-436
- zeznania św. A. M. k.136/v-137, 436-437
- zeznania św. B. P. k.44-45
- zeznania św. M. D. – K. k. 547
- częściowo zeznania św. R. K. k. 554-557, 459-461
- pisemne zobowiązanie R. K. (1) k. 366
- faktury VAT k. 46,47,48, 13,30,31,32,33,148
- odpisy wyroków cywilnych k.123, 126, 138, 149
- zawiadomienia o bezskutecznej egzekucji i postanowienia o umorzeniu postępowania k. 124,125, 127,128, 139, 140, 141, 142,

Na skutek doniesienia złożonego przez pełnomocnika G. W. Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia – Śródmieścia prowadziła postępowanie w sprawie doprowadzenia go w okresie od 07 października do 13 listopada 2003r. przez R. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 45.767,54 zł. Postępowanie to najpierw zostało umorzone wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa, następnie zaś wobec „przedawnienia czynu karalnego”.

dowód:

- akta Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Śródmieścia 1 Ds. 2168/14 (poprzednio 1 Ds. 3186/13)

G. W. ma 44 lata. Jest rozwiedziony, ma trójkę dzieci, przy czym najmłodsze zamieszkuje wspólnie z nim, a na utrzymanie starszych dzieci przesyła pieniądze, przebywa on i pracuje w Wielkiej Brytanii, zarabia ok. 6.500 zł netto. Był leczony odwykowo z powodu zażywania narkotyków, był też uprzednio karany za przestępstwa p-ko mieniu.

dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 411
- dane o karalności k. 573-574

W związku z tym, iż w sprawie zachodziły wątpliwości co do stanu poczytalności G. W. został on, na etapie postępowania przygotowawczego, przebadany przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Na podstawie przeprowadzonego badania stanu psychicznego oskarżonego biegli stwierdzili, iż nie jest on chory psychicznie obecnie i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie, że nie jest upośledzony umysłowo, wykluczyli też inne zakłócenia czynności psychicznych mogące mieć wpływ na ocenę jego poczytalności. Jednocześnie biegli rozpoznali u oskarżonego zespół uzależnienia spowodowany używaniem alkoholu i amfetaminy, stwierdzając, że nie ma to

znaczenia orzeczniczego w niniejszej sprawie, podobnie jak podawane przez oskarżonego leczenie neurologiczne mające miejsce już po okresie objętym zarzutami. Biegli stwierdzili, że tempore criminis oskarżony nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów i pokierowania swoim postępowaniem – nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 lub 2 k.k.

dowód:

- opinia sądowo-psychiatryczna k. 289-291

W dniu 17 stycznia 2013r., w toku postępowania przygotowawczego, po przedstawieniu mu zarzutu z k. 43 G. W. nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyjaśniając, że faktycznie zawierał umowy z firmami wskazanymi w zarzucie, że nie dokonał we właściwym terminie wskazanych płatności, i że nie miał wtedy pieniędzy. Podał, że współpracował w tym czasie z firmą (...) z siedzibą w K., że zamówione towary miały być przeznaczone dla niego i on miał je finansować. Oskarżony stwierdził, że zamówione materiały zostały przekazane R. K. (1), on miał za nie zapłacić i tego nie zrobił. G. W. oznajmił, że nie miał zamiaru oszukiwać tych firm, że był tylko pośrednikiem, i że czuje się oszukany przez R. K. (1), który zapłacił za jakiś towar, a z którym później oskarżony nie miał kontaktu. (k. 264) Po przedstawieniu oskarżonemu zarzutu z k. 163 przyznał się on do popełnienia tego czynu i wyjaśnił, że faktycznie zawarł umowę z firmą (...) i nie zapłacił należności, stwierdził, że nie wie dlaczego tego nie zrobił. Podał, że nie było to zlecenie od R. K. (1), że nie pamięta okoliczności zawarcia tej umowy i oświadczył, że chce się dobrowolnie poddać karze w tym zakresie. (k. 264)

Ponownie będąc przesłuchanym tego samego dnia, tj. 17 stycznia 2013r. oskarżony nie przyznał się do popełnienia w/ w czynu oświadczając, że nie chce dobrowolnie poddać się karze. Wyjaśnił, że zawarł umowę z firmą (...) i nie zapłacił należności, że zabezpieczył transakcję przez podpisanie weksla in blanco wraz z gwarancją wekslową, co przemawia za tym, że nie chciał wyłudzić wspomnianej należności. Stwierdził jednocześnie, że nie pamięta dlaczego nie zapłacił tej należności.

Na rozprawie w dniu 22 września 2014r. oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, podając, że jako prezes firmy (...) był tylko pośrednikiem, gdyż cały towar zamówił u niego R. K. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w K.. Oskarżony zaznaczył przy tym, że R. K. (1) nie zamawiał towaru bezpośrednio u niego, a u pracowników jego firmy, że nie wywiązał się z płatności. Wyjaśnił też, jego firma zamawiała towary w firmach wymienionych w akcie oskarżenia i otrzymywała je w siedzibie przy ul. (...) i jego pracownicy lub firma kurierska dowoziła je następnie do R. K. (1), który część faktur regulował, a część nie, czasem wystawiał oświadczenia, że ureguluje należność w terminie późniejszym - jedno z takich oświadczeń oskarżony złożył do akt w toku postępowania przygotowawczego. Oskarżony podał wówczas, że wszystkie towary, które zamawiał były dla pana K., i że on nikogo nie oszukał, że nie zapłacił firmom, bo nie zapłacił mu R. K. (1). (k. 412)

Na rozprawie w dniu 21 listopada 2014r. oskarżony wyjaśnił, że współpracował, tzn. jego firma (...) współpracowała z firmami wskazanymi w zarzutach aktu oskarżenia, że brała od nich towar, który odsprzedawała dalej, że łącznie wartość wszystkich faktur na towary pobrane od tych firm to kwota ok. 40.000 zł. Oskarżony wyjaśnił, że nie rozliczył się z tych faktur ponieważ nie rozliczył się z nim kontrahent, którym był pan K. z K., do którego przekazywany był cały towar. Podał, że próbował „złapać” pana K., co mu się nie udawało, że miał kilka jego pisemnych oświadczeń, z których wynikało, że jest on mu winien pieniądze, i że jedno z takich oświadczeń dołączył do akt. Oskarżony przyznał, że nie rozliczył się z tymi firmami, tak jak z nim nie rozliczył się R. K. (1), który wziął towar i się nie rozliczył. Dodał, że kontaktował się z tymi firmami i tłumaczył, że nie może zapłacić za towar, gdyż nie zapłacił mu kontrahent. Twierdził też, że nie wie dlaczego pan K. nie nawiązał bezpośrednio współpracy z tymi firmami, i że on pośrednicząc w tym miał uzyskać dochód, bo miał marzę, że mówił przynajmniej dwóm firmom, u których zamawiany był towar, do kogo był on przekazywany, nie pamiętał jednak czy informował pokrzywdzone firmy o niemożności dokonania wpłat i prolongacie terminu tej wpłaty, nie był w stanie powiedzieć z jakimi osobami kontaktował się w tej sprawie, i że ostatni raz rozmawiał z pokrzywdzonymi na temat tych należności w 2003r. Wyjaśnił nadto, że zostało złożone doniesienie do Prokuratury o tym, że pan K. nie zapłacił. Dalej oskarżony wyjaśnił, że zawierając umowę z panem K. nie wiedział,

że on nie ureguluje swoich zobowiązań, że był u niego w firmie w K., widział biuro jego firmy i pracowników. Podał, że na początku miał kontakt telefoniczny z pokrzywdzonymi odnośnie zaległych płatności, informował ich wówczas o tym co jest powodem zalegania z płatnościami. Stwierdził też, że gdyby wiedział, że K. nie wywiązuje się z płatności nie zawarłby z nim umowy. Zawarł z nim ustną umowę o współpracy, a później wystawiane były tylko faktury. Mimo zalegania z płatnościami dokonywał dla niego zakupu następnego towaru ponieważ pan K. w międzyczasie dobierał inny towar, za który płacił, dlatego też sądził, że są to jego chwilowe problemy finansowe. (k. 422-424)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego co do jego współpracy z R. K. (1) i zamawiania we wskazanych firmach różnego rodzaju towaru dla jego firmy. Jako wiarygodne Sąd ocenił także wyjaśnienia oskarżonego odnośnie tego, że zalegał on z płatnościami wobec wskazanych firm, i że płatności tych nie regulował ponieważ R. K. (2) nie płacił mu za pobrany towar. Materiał dowodowy sprawy nie pozwolił wprowadzić na poczynienie precyzyjnych ustaleń w tym zakresie, ale spowodowane to było zarówno treścią wyjaśnień oskarżonego i zeznań R. K. (1), których relacje były ogólne i nie dot. poszczególnych faktur, zamówień i firm, jak też treścią pisemnego zobowiązania R. K. (1) z dnia 01 lipca 2004r. (k. 366) i wreszcie wynikiem postępowania Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Śródmieścia 1 Ds. 2168/14 (poprzednio 1 Ds. 3186/13) prowadzonego z doniesienia oskarżonego, a dot. doprowadzenia go w okresie od 07 października do 13 listopada 2003r. przez R. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, które to postępowanie najpierw umorzono wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa, a następnie umorzono wobec „przedawnienia czynu karalnego”, bez wskazania w sentencji postanowienia konkretnych zamówień, faktur i wartości, na jakie opiewały.

W tej części wyjaśnienia oskarżonego, jak też dowody w postaci w/w pisemnego zobowiązania R. K. (1) oraz akt postępowania Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Śródmieścia 1 Ds. 2168/14 Sąd uznał za wiarygodne i ważne z punktu widzenia możliwości przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej, dochodząc do wniosku, że brak jest podstaw do kwestionowania tych dowodów.

W pozostałym zakresie, tj. co do kontaktowania się z pokrzywdzonymi i informowania ich o przyczynach nieregulowania należności, a w niektórych przypadkach także co do informowania ich o tym, że zakup towaru dokonywany był na zamówienie R. K. (1) Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, jako że w tej części były one niekonsekwentne i nie tak stanowcze, a nadto sprzeczne z zeznaniami świadków – pracowników bądź przedstawicieli pokrzywdzonych firm. Sąd uznał w związku z tym, że w tej części wyjaśnienia oskarżonego stanowią przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do pomniejszenia jego odpowiedzialności.

Zeznania świadka R. K. (1), którego Sąd przesłuchał na wniosek obrońcy oskarżonego, właściwie sprowadzały się do tego, że nie pamięta on zdarzeń z okresu, którego dot. zarzuty aktu oskarżenia ani nie kojarzy G. W.. Z racji wcześniej prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową dla Wrocławia – Śródmieścia postępowania dot. doprowadzenia oskarżonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem właśnie przez R. K. (1), w ramach którego w/w był przesłuchiwany w 2014r., zeznania te Sąd oceniał ze wzmoczoną ostrożnością, ostatecznie nie dając im wiary, a to z powodu załączonego do akt sprawy (k. 366) pisemnego zobowiązania R. K. (1) wobec G. W.. R. K. (1) stwierdził wprawdzie, że nie potrafi powiedzieć komu i z jakiego powodu to zobowiązanie wystawił, ale potwierdził jednocześnie, że on je napisał i podpisał, czemu Sąd dał wiarę. Wynikało to bowiem także z treści jego zeznań złożonych w ramach w/w postępowania dot. doprowadzenia G. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, które to zeznania zostały mu odczytane k. 459-461(k. 70-71 akt 1 Ds. 2168/14). Dodatkowo o tym, że R. K. (1) znał oskarżonego i współpracował z jego firmą świadczyły nadto zeznania świadka B. P., którym Sąd dał wiarę.

Zeznania pozostałych świadków – pracowników i przedstawicieli poszczególnych firm, a także pracownika firmy (...) oraz policjantki M. K., która kontaktowała się w przedmiotowej sprawie z A. D., Sąd uznał za wiarygodne, a to z uwagi na to, że były one spójne, konsekwentne i w odpowiednim zakresie się uzupełniały oraz znajdowały potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego.

Jako wiarygodne Sąd ocenił także zeznania świadków L. C. i A. B. (poprzednio J.) choć nie były one bezpośrednio związane z zarzutami aktu oskarżenia i z tego powodu miały drugorzędne znaczenie.

Pozostałym dowodom z dokumentów, takim jak: dołączone faktury VAT, orzeczenia sądów cywilnych i z postępowań egzekucyjnych, dane o karalności oskarżonego czy opinia sądowo – psychiatryczna Sąd dał wiarę uznając, że zostały sporządzone w prawidłowy sposób i przez osoby do tego powołane. Z przyczyn wskazanych wyżej wiarygodnym dowodem było także pisemne zobowiązania R. K. (1) o zobowiązaniach pieniężnych wobec oskarżonego oraz akta Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Śródmieścia 1 Ds. 2168/14.

Sąd zważył co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do poczynienia w/w ustaleń faktycznych, nie zaś do przyjęcia winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów. Analizując przeprowadzone w sprawie dowody i dokonując ich oceny Sąd doszedł do wniosku, że brak podstaw do przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanych mu występów z art. 286 § 1 kk. Twierdzenia przeciwne nie znajdują uzasadnienia w ramach zebranych dowodów.

Zgodnie z treścią art. 286 § 1 k.k. penalizowane są zachowania polegające na tym, że sprawca działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem poprzez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. W sytuacji wprowadzenia w błąd sprawca wywołuje w świadomości pokrzywdzonego fałszywe wyobrażenie, zaś w przypadku wyzyskania błędu ta rozbieżność już istnieje, a sprawca nie koryguje jej lecz korzysta z tego błędu dla uzyskania niekorzystnej dla pokrzywdzonego decyzji majątkowej. Występek z art. 286 § 1 k.k. może być popełniony tylko z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, który obejmuje zarówno sposób działania - wprowadzenie w błąd - jak i cel działania - uzyskanie korzyści majątkowej poprzez niekorzystne rozporządzenie mieniem przez inną osobę. W chwili podejmowania działania sprawca musi mieć zatem świadomość, że w wyniku wprowadzenia w błąd drugiej osoby może osiągnąć korzyść majątkową. Do znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. należy też skutek, którym jest dokonanie niekorzystnego rozporządzenia mieniem; nie jest natomiast konieczne by sprawca osiągnął korzyść majątkową (wystarczy by działał w takim celu), albowiem byt przestępstwa kończy się z chwilą dokonania niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Poczynione w sprawie ustalenia, wbrew tezom aktu oskarżenia nie dają jednak podstaw ku temu, by w sposób pewny przyjąć, że oskarżony obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim, kierunkowym zarówno fakt wprowadzenia pokrzywdzonych w błąd, jak i rezultat swojego działania. Nasuwające się ewentualnie przypuszczenia do jakich prowadzić może przeprowadzone postępowanie dowodowe, w tym zwłaszcza uprzednia karalność oskarżonego za czyny z art. 286 § 1 k.k., częściowo niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadka R. K. (1) nie uprawniają do stwierdzenia, że zachowaniem swym wyczerpał on znamiona przestępstwa oszustwa i nie są wystarczające do uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów. W sprawie niniejszej brak jest bowiem tego rodzaju okoliczności, a co ważniejsze wystarczających i niepodważalnych dowodów, pozwalających stwierdzić, że oskarżony działał w sposób wymagany dla bytu występku określonego w art. 286 § 1 k.k.

Brak jest podstaw do uznania, by oskarżony zaciągał poszczególne zobowiązania, z których od samego początku nie miał zamiaru się wywiązać, a tylko w takim wypadku można by mówić o wyczerpaniu znamion czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k. Zdecydowanie należy przy tym podkreślić, że samo nieregulowanie zadłużenia nie pociąga automatycznie za sobą odpowiedzialności karnej przewidzianej w art. 286 § 1 k.k. Jej przyjęcie wymaga wykazania, że sprawca podejmował oszukańcze zabiegi w celu nakłonienia pokrzywdzonego do podjęcia decyzji o zawarciu z nim umowy, do czego jednak w niniejszej sprawie brak jest podstaw. Ani przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe, ani nawet opis czynów zarzucanych oskarżonemu, także po jego uzupełnieniu po wcześniejszym zwrocie aktu oskarżenia, nie wskazywały na to, by oskarżony doprowadził inne podmioty do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd albo wykorzystania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. W opisie czynów zarzucanych oskarżonemu w ogóle nie ma mowy o tego rodzaju działaniu oskarżonego (za pomocą wprowadzenia w błąd albo wykorzystania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania

działania). Na marginesie wskazać wypada także, że błędnie - najprawdopodobniej w wyniku omyłki pisarskiej - określono końcowe daty czynów opisanych w pkt II i III aktu oskarżenia.

Również brak skutecznego skontaktowania się z oskarżonym w celu spłacenia zadłużenia i tym samym pozbawienie pokrzywdzonych szansy na domaganie się od niego uregulowania należności nie determinuje strony podmiotowej przestępstw zarzucanych oskarżonemu. O bycie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. decyduje bowiem moment rozporządzenia mieniem, a nie okoliczności późniejsze.

Oskarżony niewątpliwie nie wywiązał się z zaciągniętych zobowiązań, co skutkowało powstaniem roszczeń cywilno - prawnych, jednak nie sposób przy tym stwierdzić, a przynajmniej nie w sposób jednoznaczny i pewny, że jego działanie miało charakter przestępczy i wypełniło przesłanki stypizowane w art. 286 § 1 k.k. W orzecznictwie od dawna utrwalony jest pogląd wskazujący na konieczność starannego rozróżniania pomiędzy brakiem zapłaty wynikającym z przestępstwa, a istnieniem długu w rozumieniu cywilnym.

Ponadto podstawowym kryterium rozgraniczenia oszustwa od niewywiązywania się ze zobowiązania o charakterze cywilno - prawnym jest istnienie w chwili zawierania przedmiotowej umowy wymaganego przez przepis karny zamiaru bezpośredniego o szczególnym zabarwieniu, i choćby z tego powodu nie każda nierzetelna realizacja umowy cywilno - prawnej może stanowić przestępstwo oszustwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 lutego 2002 r., sygn. akt II Aka 4/02, Prok. i Pr. 2004/5/27).

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwolił na przyjęcie, by oskarżony chciał doprowadzić pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, by miał zamiar niewywiązania się z poszczególnych płatności wynikających z wystawionych faktur, i by podejmował oszukańcze zabiegi już w momencie zamawiania poszczególnych towarów.

W tej sytuacji należało uniewinnić oskarżonego, a kosztami procesu obciążyć Skarb Państwa.